

Opinió

Al margen

Envainársela

Frente a la histeria colectiva de denunciantes y medios convendrá un envainamiento colectivo

Tanta Luchi, tanta Luchi y fue adoptada. Inés Madrigal se consideraba, por sentencia, el primer bebé robado de España. Pero ha encontrado a su familia biológica y le ha dicho que nanay. Años después de que su madre le contara que fue adoptada, leyó un artículo sobre sustracción de niños en la madrileña clínica San Ramón y pensó que podría ser uno. Ya sabemos el resto. En el juicio se consideró probado que el doctor Vela «tuvo conocimiento de que la entrega de la niña se efectuaba sin consentimiento de la madre biológica». Fue absuelto por prescripción. Culpable pero impune. Seguía el escándalo que no existía. Se calcularon 300.000 bebés robados. Frente a la histeria colectiva convendrá un envainamiento colectivo. El caso de Madrigal sólo es un campanazo, una vez sabemos que la madre la entregó de manera voluntaria. Otra cosa son las adopciones irregulares, los tejemanajes del médico, la monja y la clínica. Claro que habrá habido robos, pero no una trama. Tras la avalancha de denuncias y diligencias de investigación se abrieron tumbas. Ningún análisis confirmó robo. Se recuperaron restos óseos en el 97% de los enterramientos (en los otros había insectos devoradores de cadáveres) y en el 90% de los casos se identificó a los niños como hijos de los padres que los buscaban. Comprensible que prefirieran creer que los habían robado. Pero era verdad que habían muerto. Nos escandalizamos con una trama no probada. *France Culture* llegó a titular: 'La iglesia católica, tiránica y mafiosa, detrás del escándalo de los bebés robados de Franco'. Como decía Roger Ailes, a la gente no le gusta estar informada sino sentirse informada. O ser Juana Rivas.

ROSA BELMONTE
Periodista

El semáforo

Jordi Freixa
Presidente del
Ateneu de Tarragona

Esta entidad celebra su trigésimo aniversario. Nacida en 1989, mantiene entre sus objetivos el espíritu y la filosofía de los ateneos: fomentar el arte y la cultura del país y el reencuentro entre las personas. Actualmente tiene 300 socios.

Joan-Vianney Maria Arbeloa
Presidente de la Reial Societat Arqueològica de Tarragona

Recientemente escogido en su nuevo cargo, celebrará al frente de la entidad sus 175 años de vida. Entre sus prioridades destaca luchar por atraer gente joven y recuperar el patrimonio de la ciudad.

Pere Granados
Alcalde de Salou

Resulta difícil de entender que a mediados de la temporada turística un reclamo y un atractivo tan importante para Salou como lo es el espectáculo de la fuente cibernética no esté en marcha. Es posible que los trabajos de renovación se hayan demorado, pero en todo caso es una gran falta de previsión.

Línia oberta

Adéu 3x3; perdem capitalitat

Per a mi, com a professional i amant del bàsquet, aquesta decisió denota poca visió de futur i una evident manca de voluntat política

BERNI ÁLVAREZ
Concejel del PSC en Tarragona

El fet que la Federació Espanyola de Bàsquet (FEB) ens oferís ser seu de les sèries de la Lliga professional de Bàsquet 3x3 i instal·lar a Tarragona un centre de tecnificació, suposava una oportunitat immillorable per l'esport i per la ciutat. Fugint de tota politització, era una magnífica manera d'aprofitar les infraestructures dels Jocs del Mediterrani i de posar Tarragona a l'epicentre de l'esport professional.

De tota aquella feina amb la Federació, va sortir un dossier anomenat «Tarragona Capital 3x3». Aquesta és una modalitat que té molt recorregut i que seguirà creixent (l'any vinent serà, per primer cop, disciplina oficial als Jocs Olímpics de Tòquio 2020). Des d'aquesta perspectiva, la Federació es comprometia a fer una gran inversió i l'Ajuntament s'havia d'encarregar del manteniment. Vaig posar el projecte en coneixement de l'alcalde Ballesteros i vam tindre bona entesa. A partir d'aquí, ens vam reunir amb la regidora d'esports, la Sra. Elisa Vedrina, a qui li va semblar un bon projecte i amb qui vam acordar que s'hauria de dur a terme. La primera part, que constava de les sèries de la Lliga 3x3 Herbalife Nutrition, havia de començar al juliol, per tant, s'havia d'activar el projecte amb certa celeritat. L'únic hàndicap era que no estava pressupostat però es va parlar de garantir-ne el futur a través d'una modificació pressupostària. En aquell moment, com estàvem en període preelectoral, es va decidir sig-

nar una declaració de bona voluntat, i més tard ja se'n donaria forma. Aprofito per agrair a la FEB i a Madison, l'empresa associada, la seva predisposició a donar totes les facilitats possibles.

Després de les eleccions, no hi va haver massa feedback per part del nou govern i les coses es van acabar torçant. Cal afegir que ningú de l'actual govern va contactar amb l'alcalde Ballesteros o amb mi per consultar-nos, quan haguessin trobat mà estesa per la nostra part. Això ha fet un mal irreversible, perquè és molt complicat ser capital d'una disciplina esportiva. En l'àmbit econòmic era una inversió àmpliament amortitzada, i encara més si hi afegim tot el que aportava la Federació i els patrocinadors.

Molta activitat esportiva

El «Tarragona Capital 3x3» significava noves pistes, noves cistelles i material tècnic professional. Alhora, hauria generat molta activitat esportiva: concentracions de seleccions femenines i masculines 3x3, Escola 3x3, seu del torneig 3x3 de la Federació Catalana de Basquetbol i tornejos locals 3x3 i un llarg etcètera.

Per tant, la decisió que ha pres l'Ajuntament de Tarragona ens ha suposat la pèrdua d'un centre de tecnificació de Bàsquet 3x3. Per a mi, com a professional i amant del bàsquet, aquesta decisió denota poca visió de futur i una més que evident manca de voluntat política. Tant de bo, aquesta no sigui, a partir d'ara, l'estratègia esportiva del nou equip de Govern.

SÓLO SE ABRIRÁN LOS MENSAJES DE CORREO ELECTRÓNICO QUE LLEGUEN EN FORMATO DE TEXTO

cartes@diaridetarragona.com

Cartas al director

Al nou Ajuntament

Visc al barri de la part baixa de Tarragona, concretament, a la zona de la plaça dels Infants. M'agradaria que aquests nous consellers miressin aquest barri amb ulls de justícia. Paguem els nostres impostos i no rebem el mateix tracte que fins ara tenen altres barris. Em refereixo a la neteja, no recordo quan va ser l'última vegada que es va fer una neteja de carrers amb aigua i sabó, aigua sola i mal tirada no neteja. També he de dir que a vegades les escales mecàniques hi ha algun tram aturat per reparació i has d'agafar les que hi ha al costat, fan pena de la brossa que hi ha i la deixadesa d'aquest racó. La quantitat de brossa demostra primer que algunes persones no tenen gaire educació i no estimen la seva ciutat, però també es nota la falta de neteja per part

del servei corresponent. Voleu que reciclem, però no recordo quan va ser per última vegada que vàrem tenir el contenidor de reciclatge, que es deixava a una cantonada de la plaça. Què fem de l'oli de la cuina i altres petites coses? Hi ha algun barri que sembla que el tenen llogat. Hi ha molta feina a fer, desitjo i espero que el nou Ajuntament faci les coses d'altra manera. Tarragona i la seva gent es mereixen totes les atencions.

Jaume López Leor
Tarragona

Deixem-nos de punyetes

La cançó *Milionària*, de la cantant Rosalía, ha aixecat molta polseguera, ja que ha inserit en la seva cançó en català el barbarisme «cupleany». Una sèrie de prestigiosos periodistes s'han afanyat a justificar-la i donar-li les

gràcies: Segons Marta Rojals, «ella sola té més poder d'influir sobre el prestigi del català que trenta mil campanyes bon rotlletes i institucionals que no arribaran mai a qui s'adrecen, ni hi connectaran mai». I la mediàtica i compulsiva Pilar Rahola ha deixat anar: «Ni la Rosalía ha de salvar l'idioma de les seves vulnerabilitats, ni és acceptable que se li passi aquest mort. Ans al contrari, i amb el seu permís, acabo com en Magí (Magí Camps, de l'Institut d'Estudis Catalans) en el seu article, amb l'agraïment. Gràcies Rosalía, gràcies i deixem-nos de punyetes!». Doncs sí, a fer punyetes amb l'obra del senyor ordenador de la llengua catalana Pompeu Fabra. Visca el «cupleany» i a fer punyetes l'«aniversari». Embolica que fa fort...

Jordi Pausas
París